

НОВА

БЪЛГАРСКА ПЧЕЛА.

ВЪСТНИКЪ

ПОУЧИТЕЛЕНЪ, ЗАНИМАТЕЛЕНЪ и ШЕГОВИТЪ.

„Иди, виждь пчелата, колко работи и какъ скромно“. Соломонъ.

Изазя два пкти въ мѣсеца, на 1-й и 15-й. Годишната ѳ цѣна въ Княжеството е 5 лева, а въ странство половинъ наполеонъ. Безъ прѣдплата вѣстникъ нѣма, само може да се прѣдплати въ два на близо срока. Обявления и други се приематъ съ 25 стот. за реда. Промѣнението на адреса става съ полов. левъ. Абонатитѣ се адресиратъ на право до Редакцията въ Варна. За неполучаване вѣстника съобщава се незабавно.

Съдържаніе: 1) За абонамента отъ Редакцията. 2) Искуство за показване себе си благоприятенъ въ дружество. 3) За календаръ. 4) Хора съ рога. 5) За Лисабонското землѣтрѣсение. 6) Слѣдва за „Самодвижащитѣ се маси“. 7) Слѣдва „Прощение до Бога“. 8) Слѣдва краятъ на „Говорящата мечка“. 9) Огледало. 10) Гледатѣтъ. 11) Бѣлѣжки.

I. Отъ Редакцията за абонамента.

Ний още въ поканата си напомнихме, че *безъ прѣдплата вѣстникъ нѣма*, за да можемъ на сигуръ да работимъ, но нѣкои отъ приятелитѣ ни настоятелно ни убѣждавахъ, че тѣй, малко абонати ще съберемъ, защото хората сж били напарени, да прѣдплащатъ, а вѣстникътъ подиръ малко да се прѣкъсва и прѣдплата имъ да пропадва; зато добръ би било да станѣ *прѣдплатата въ два наблизо срока* (т. е. въ два три мѣсеца да бжде свичко прѣдплатено). Ний съ недовѣрне склонихми на това, обнародвахми го въ вѣстника и начнѣхми издаванието му съ колкото прѣдплата бѣхми събрали.

Въ Варна пай напрѣдъ нѣколко показажъ готовность и ни прѣдплатихъ на цѣло, но повечето, подъ извинение, че не сж си зели жалованшето, изявихъ желание, да ги почаками него мѣсець. Ний, като снисходителни всякоги по характеръ и мѣжки въ очитѣ, на драго сърдце приехми прѣдложеніето имъ, като честно слово, и направихми контрактъ съ Г-на Хр. Войникова печатаря за година, да ни печати всякъ брой съ прѣдплата. За да осигуримъ вѣстника, рѣшихми се срѣдъ зима, съ ста-

рината си и съ разноски не малки да обиколимъ: Провадия, Шуменъ, Разградъ, Руссе и Свищовъ. Въ тѣзи градове, да сж живи! съ готовность приехж вѣстника ни, но повечето направихж сжщото, което и въ Варна, съ почекъ до жалованието и заплатата имъ. Не можахми освенъ да отстъпимъ и най-повече на събратията си учители и учителки, като знаимъ полжението имъ.

Ний още въ поканата си явно и ясно казахми, че издаванието на тойзи нашъ вѣстникъ, ако и *безграмотно*, за което просимъ извинение отъ почитаемата грамотна Редакция на в. „Напрѣдъкъ“, отъ съвѣтитѣ на когото очакваме да се възползуваме, проижезе отъ двѣ причини, хемъ да ползуваме по възможности нашето Българско Общество съ домашния тойзи скроменъ вѣстникъ, хемъ да се прѣхранимъ, подиръ служанне въ учителското поприще 45 години (защото се условихми подиръ свършваннето Курса си въ Цариградъ за классенъ учителъ въ Котелъ и начѣхми да учителствуваме отъ 1842 лѣто), като обстоятелствата не ни спомогнѣхж да се удостоимъ и ний за една удовлетворителна пенсия, и като прѣкарахми съ голѣми мжчноти, безъ да имамъ пара приходъ, достопамятнитѣ за насъ 1885 и 1886 години, въ които съчинихми и издадохми „Гръцко-българската Метода“ (Българска Грамматика) съ подкрѣплението на Г-на Евлогия Георгиевъ и на Министерството на Народното Просвѣщение и тѣй се прѣхранихми сиромашки.

Сега покорно питамъ нашитѣ достопочитаеми и чувствителни абонати, които до сега не сж помислили да ни прѣдплатѣтъ нито една пара отъ тѣзи тѣжка годишна прѣдплата 5 лева за 24 броя съ дребни букви напечатани, които хващатъ мѣсто и за 52 броя, да ли можемъ ний само съ малката събрая прѣдплата хемъ вѣстника прѣдплатено да издаваме, хемъ да се прѣхранимъ, облачани и кирия да плащаме? Това е никсъкъ невъзможно, защото безъ пари нищо не се върши. Ний искрено увѣряваме нашитѣ абонати, че, ако имамъ поже малкъ приходъ отъ нѣгдѣ или една достатъчна пенсия, ний би я на драго сърдце жъртвовали, само да не се прѣкъсва тойзи скроменъ вѣстникъ, който морално ни храни въ старитѣ ни години, като че ни дава нови сили денъ и ноцъ да се занимаваме по възможности съ него, ако и да ни е обладало едно естествено прѣдчувствие, че ще вървимъ може би скоро на нѣкоя друга служба, гдѣто нѣма ни печаль ни въздыхание, но жизньъ бесконечная!

Съ горѣказанитѣ ний искаме за послѣденъ пжтъ да пострѣнемъ нашитѣ непрѣдплативши абонати, отъ които градове и села би били и да чакаме за Великъ-денъ, като съ червено айце, да ни зарадватъ съ своитѣ прѣдплати въ пощенски записи съ прѣпоржчено писмо за усигуряване тѣхно и мое направо до насъ въ Варна, като добритѣ наши Настоятели ни явяватъ, че твърдѣ малко се показахж да имъ прѣдплатѣтъ, и че, като

проваждали да имъ искать прѣдплатата, тѣ намирали разни безоснови изви-
нения! Вѣстникътъ не търпи повече почекъ, нито за 5 лева, нито за 2¹/₂!
Инакъ ний ще кажемъ колкото за себе си, че работата била наопаки:
*Не че вѣстникаритѣ напарили мнозина отъ абонатитѣ си, като прѣкъса-
ли вѣстника си и имъ изѣли прѣдплатата, ами абонатитѣ изѣли прѣд-
платаша на Редакторитѣ и имъ спрѣли вѣстника съ неплащанието си,*
като сщевременно тѣ онеправдаватъ прѣдплатившитѣ, а не Редакцията.

Като просимъ извинение за горѣказанитѣ, които откровенно и безъ
забикалки обнародваимъ, ний вѣрваме, че здравомислящитѣ, ще съжалѣтъ
положението ни и ще се притежтъ незабавно на помощъ съ чървеното
яйце, което имъ честитимъ за много щастливи години. Но ще каже нѣкой,
тж Вий имате толкоз' ученици богати и прѣбогати въ разни градове, гдѣто
сте учителствovali отъ 45 години на самъ, защо прочее и тѣ не Ви до-
дѣтъ на помощъ? — Небойте се, дохождали сж увѣрявамъ Ви, (като Г-нъ
Ст. Беронъ въ Брацла и други) и пакъ ще додѣтъ, но не всякоги.

Отъ Редакцията.

II-о Кое е искусството,

ЗА ДА МОЖЕ ДА ПОКАЖЕ ЧЕЛОВѢКЪ СЕБЕ СИ БЛАГО-
ПРИЯТЕНЪ ВЪ ВСЯКО ДРУЖЕСТВО.

Всякъ уменъ и разуменъ челоуѣкъ, който мисли да прѣкара жи-
вота си въ дружеството на подобни нему сътворения тихо, благополучно
и весело, трѣба да желае и всевъзможно и непрѣстанно да настоява, за
да бѣде приятенъ и благоугоденъ на онѣзи, съ които се събира и живѣе.
Може нѣкой да има разни способности и хубави съвършенства, за които
онѣзи, които не получватъ никаква полза отъ тѣхъ, малко ги е грижа
и не щѣтъ да знаѣтъ; но благоприятността и веселостта, когато прия-
телски се събирами да прѣкараме време и да се разговаряме, всинца из-
искваме единъ отъ другото, а онъзи, който най повече има тѣзи хубава
дарба, той бива въ всяко дружество, приетъ и добрѣ дошелъ. Кой не би
желалъ да бѣде подобенъ на оногози, на когото, щомъ влезе въ едно съ-
брание, всичкитѣ му се радватъ, като на челоуѣкъ който съ своето при-
сѣствие донася всеобщо веселие, уживлява го и го умножява? Даже, ако
му е нѣкой неприятель, щомъ има малко много вѣжливостъ и разсѣдѣкъ въ
себе се, въ него часъ забравя причинитѣ на своето отворщение и се при-
нуждава да бѣде съучастникъ на общото задоволство и често му е жално
и самъ на себе си намира махана (ако съвсѣмъ не е закоравялъ въ зло-
волението си), защо да желае зло на единъ такъкъзи челоуѣкъ, на ко-
гото всичкитѣ се радватъ и на всѣкиго става криво, като се отдалечи

отъ събраннето единъ такъвъ зи чловѣкъ, който занася съ себе си полвината увеселение.

Но трѣба да забѣлѣжимъ и това, че главниятъ прѣдмѣтъ на всяко нравоучение се състои въ това, да могатъ хората да ставатъ по-добри и по-благоразумни. Реториката и Стихотворението си позволяватъ повече свобода: но Науката за Нравитѣ никоги не трѣба да показва черното бѣло и напротивъ. Ний тукъ не прѣпорѣчваме всякъ веселъ чловѣкъ, че е достойно лице за подражание. Наистина такъви весели хора често се случаватъ въ нѣкое угощаванне и веселне, да ги гледатъ и слушатъ съ благодарение, но никой разуменъ чловѣкъ не би ги зель за свѣтници, нито за другарь, нито би имъ повѣрилъ нѣкоя своя тайна, нито би имъ далъ нѣщо на заемъ. Който желае да бжде въ едно дружество благоприятенъ, длъженъ е, да се съобразява съ другитѣ, които се намиратъ въ него дружество. Който е отъ високъ степенъ и чинъ и иска да му не намаляватъ никоги длъжното почитанне, който е съ пространна наука обогатенъ и изисква, всичкитѣ него да слушатъ и да му се удивляватъ, такъзипитѣ нека идѣтъ да търсятъ подобни на себе си дружества. Който е подозрителенъ, твърдѣ деликатенъ и всяка шега я разбира и я тълкува на криво, той не е за никакво дружество. Който е легкогнѣвливъ и готовъ да плавне за всяко нѣщо и се съблазнява отъ всичко, което не е по волята и кеѣя му, той да не се събира съ хората. Който пакъ иска всичкото да става тѣй, както той желае, той нека иде да живѣе само съ слугитѣ си. Който желае безъ мѣрка да привлече при всякъ случай вниманието на всичкитѣ други, като на сила, връхъ себе си, той въ сѣщото време много други или къмъ завистъ възбужда или навлича връхъ себе си тѣхното негодование. Разговоритѣ въ едно дружество трѣба да е общъ, защото никой нигдѣ не е благодаренъ да не ще да знае за него никой или да го иматъ за най послѣдний. Тукъ става сѣщото, което и при ѣдението. Кой не се погнусява отъ единъ лакомъ чловѣкъ, който би желалъ да сѣ само за него най добритѣ парчета, и който гледа като ястребъ на онова, което е далечъ отъ него, бута съ лакътя си, ту на десно, ту на лево и иска да му гудятъ на близо това и онова, като че само той има гърло и иска да го усладява съ най избранитѣ и вкуснитѣ нѣща. Заради това благоразсудний чловѣкъ, ако и да знае добръ да говори и има доволенъ материялъ за това, пакъ дава време и на другитѣ, да кажѣтъ, което искатъ и ги слуша съ благодарение и благоволение. Случва се често да знае по-добръ едно нѣщо, нежели онъ зи, който го разказва, но пакъ само отъ вѣжливостъ тѣй внимателно го слуша, като че да го е чулъ за пръвъ пътъ въ живота си. Такъвъ зи се уподобява на разуменъ учитель, който за единъ умѣренно наученъ урокъ, похвалява младия ученикъ, за да възбуди въ него желание на похвала и да го на-

кара, за да научи слѣдующия си урокъ още по-добрѣ. Такъвъ зи подражава милитѣ родители, които съ маловъзрастнитѣ си дѣвица се надприпускватъ и се оставятъ да ги надминятъ. Пжкъ такъвъ зи единъ благоразсѣдний, когато иска да поправи нѣкого въ говорянieto, той не се показва, че отъ него повече знае, ами, като че му напомня за онова, което въ бързанието си е пропусналъ или случайно, като че го е забравилъ и му излѣзло изъ ума. А когато самъ нѣщо приказва, дава внимание, да ли слухателитѣ му намѣрватъ въ то наслаждение и нито желас, нито чака, щото и най малкиятъ да земе да се прозява при неговитѣ раскази, басни и правоучение, а щомъ осѣти и заблѣжи подобно нѣщо, тутакси се оттегля, безъ да изисква нито най малко, всѣ той самъ дълго време да води хорото.

К Р А Й.

II-о За Календаръ

Тѣй като приближава Паската, ако и да сж писали мнозина за Пасхалията, то ний рекъхми, че не ще бжде до толкоз' излишно да позаблѣжимъ нѣщичко на нашитѣ абонати за нея и за календаръ въобще.

КАЛЕНДАРЪ

Календаръ е зель своето име отъ Латинската рѣчь *Calendar*, която при древнитѣ Римляни значеше *първия денъ на мѣсеца*, пжкъ сега календаръ значи, както всякъ знае, *книжка или таблица, която показва реда на мѣсецитѣ, седмицитѣ, днитѣ и неподвижнитѣ и подвижнитѣ празници прѣзъ цѣлата година*. Нъ освѣнъ това значенне календаръ се зема още и за начина, по който се дѣли и смѣта врѣмето. А защото не е било възможно да се смѣта врѣмето, безъ да се земе нѣкое знаменито събитие отъ Историята, отъ което да се зафанжтъ, да се броятъ годинитѣ; заради това всякъ отъ древнитѣ народи избралъ нѣкое събитие, което му се струвало най знаменито отъ всичкитѣ други, и отъ него е зафанжалъ да брои годинитѣ. Това събитие, отъ което е зафанжалъ нѣкой народъ да брои своитѣ години, се казва *Ера* (броение на годинитѣ).

1-во ГРЪЦКА ЕРА, нарѣчена *Олимпиядска*, а тѣй ѣ нарѣкли отъ Олимпийскитѣ игри или събори, които древнитѣ Гръци празнували всѣки четри години въ Олимпия при рѣката Алфея въ западния Пелопонезъ, гдѣто на 1-й Юния 776 год. прѣди Христа нѣкой Гръцки юнакъ на име Коребъ удържалъ побѣдата въ игритѣ и за споменъ на тѣзи нѣгова побѣда Гръцитѣ му поддигнали памятникъ, и отъ нѣго день зафанжали да броятъ годинитѣ съ Олимпияди, като смѣтали четри години за една Олимпияда.

2-ро РИМСКА ЕРА, Тя зафаца отъ основанието на Римъ, а то е станъло на 24 Априлия 753-та година прѣди Христа.

3-ЕЦАРИГРАДСКА ЕРА, отъ която се води нашата Православна Черква, и брой годинитѣ отъ както е станжлъ свѣта, а свѣта споредъ неж е станжлъ на 1-й Септемвриа прѣди Христа 5508 години.

4-то ХРИСТИАНСКА ЕРА, която начнава на 25 Декемвриа, когато се родилъ Исусъ Христосъ и до когато сж били изминжли 5508 год. отъ сътворението на свѣта. Тъзи Ера сж приели и усвоили всичкитѣ Християнски Черкови, ако и да сж много-хронолози, а че и самъ Святий Иоаннъ Златоустъ, доказвали, че първата година отъ тѣзи Ера зафанжла да се брой петъ години по-късно отъ колкото трѣбало.

5-то ЕВРЕЙСКА ЕРА. Тя зафаща, споредъ казванието на Евреитѣ, отъ сътворението на свѣта, а свѣта споредъ тѣхъ станжлъ 3761 година прѣди Христа.

6-то ТУРСКА ЕРА. Зафаща отъ Егира, което се сбждило на 16 Юния, 622 година подиръ Христа.

Нито годинитѣ при всичкитѣ народи сж еднакви, нито начнаватъ въ едно сжщо врѣме. И тѣй едни дѣлѣтъ врѣмето на *Слънчени* години, а други на *Мѣсечни*. *Слънчена* година е онова врѣме, въ което нашата земя обикаля еднѣждъ около слънцето, а *мѣсечна* пакъ е онова врѣме, въ което мѣсеца обикаля около земята 12 пѣти. Новата година на едни зафаща съ начнаванието на Пролѣтътъж, на други съ начнаванието на Есенътъж, на трети съ поченванието на лѣтото, а на четвърти съ поченванието на Зимата. На Християнитѣ годината зафаща отъ 1-й Януария (на Св. Василия или Сурваки).

Освѣтъ това и зафащанието на деня различно се свѣта. На едни деньтъ зафаща отъ сутренътъж, на други отъ вечеръ, на трети отъ пладнѣ а на четвърти отъ срѣднощъ.

Отъ таквизи различни раздѣления и смѣтаня на врѣмето сж станжли и различни Календари. Въ Европа сега сж въ обичай четири различни Календаря: *Юлиански* или *Православенъ* (старъ, Дрѣвенъ), *Григориански* или *Римско-Католически* (новъ), *Мухамедански* или *Турско-Арапски*, *Еврейски* или *Жидовски*.

СТАРЪ и НОВЪ КАЛЕНДАРЪ. Християнскитѣ народи, както казахми, броятъ годинитѣ отъ Рождество Христово, като употрѣбаватъ едни стария Календаръ, а други новия. Това броение на годинитѣ е начнжлъ първо Дионисий Малъкъ, който е съставилъ *ШАСХАЛИЯТА* 532 г. подъ Хр. Стария Календаръ го бѣше нарѣдилъ прѣди него Римския царъ Юлий Цезаръ 45 години прѣди Христа; той раздѣлилъ годината на 365 дена и 6 часа и по неговото име е нарѣченъ тойзи Календаръ *Юлиански*. Нѣ въ това раздѣление е сбъркано съ 11 минути и 13 секунди, защото на нашата земя трѣбать, дору обиколи единъ пѣтъ слънцето, 365 дена, 5 часа, 48 минути и 48 секунди, а не повече, а онѣзи 11 минути и 13 секунди за

всяки 128 години притурятъ още единъ день повече въ годината, а ний оставаме назадъ единъ день. Отъ това годината 1582 вече бѣше порасла цѣли 10 дена. По тѣзи причина Папа Римскій Григорий XIII-й, наумилъ си да поправи Календаря и тѣй, дору било тогива него день 1582 год. Октомври 4, четвъртъкъ, на сутрешния день въ Петъкъ вмѣсто да пише 5 Октомври, той писалъ 15 Октомвр. безъ да поврѣди реда на седмицнитѣ дни, и наредилъ да откъсватъ по 3 дена на всяки 400 години, спрѣчь отъ четритѣ столѣтия едно подиръ друго, послѣдната година на всяко отъ първитѣ три столѣтия да бѣде проста година, (дору трѣбаше да си остане високосна споредъ Иулийския Календаръ), а послѣдната година на четвъртото столѣтие да си остава високосна. Споредъ това годината 1600 (или послѣдната отъ четири періода, всякъ по четири столѣтия) останж високосна, а годината 1700, 1800, 1900 ще бѣдѣтъ прости, а пакъ годината 2000 ще бѣде високосна. И тѣй е излѣзла разлика между стария и новия Календаръ на пълно 12 дена до сега, а въ 2000 ще бѣде 15 дни.

2-о **КРЪГЪ ОТЪ ГОДИНИ** е врѣме отъ 532 години, които, като се свършнѣтъ, зафацатъ отъ едно да се броятъ: слънчевия кръгъ, мѣсечния кръгъ и недѣлнитѣ букви. *Текуция* годишенъ кръгъ, като смѣтами отъ сътворението на свѣта, е начнѣлъ отъ 6917-та ($5508 + 1409 = 6917$) отъ сътворението на свѣта или на 1409 год. подиръ Христа, а ще се свърши на 7448 отъ сътворението на свѣта или на 1940-та година подиръ Христа.

3-е **ЗЛАТНИЙ КРЪГЪ** или **СЛЪНЧЕНЪ КРЪГЪ** е врѣме отъ 28 години, подиръ които недѣлитѣ, а подиръ недѣлата и седмицнитѣ дни наредъ отъ ново се падатъ въ сжщитѣ мѣсечни дни, които сж се падали прѣди 28 год. н. пр. въ годината 1878 въ мѣсеца Януария недѣлитѣ се паднѣли на 1, 8, 15, 22, 29, А подиръ 28 години ще се паднѣтъ пакъ въ сжщитѣ мѣсечни дни. Този кръгъ зафаца 9 години прѣди Христа.

4-о **ЗЛАТНО ЧИСЛО** или **ЛУННИЙ КРЪГЪ** е врѣме отъ 19 години, които, като са навършнѣтъ, мѣсечнитѣ фази (промѣненія) се падатъ пакъ въ сжщитѣ дни на мѣсеца. То зафаца въ 1. год. пр. Рокд. Хр. . Златно число го нарекожъ, защото всяка година отъ тойзи кръгъ записвахъ съ златни букви по стенитѣ на Минервения храмъ въ Атина, а че по него брояхъ годинитѣ и то златно число ни показва текущата година отъ Лунния Кръгъ въ Календаритѣ.

5-о **ЕПАКТА** е врѣме отъ 11 дни, съ които слънчената година е по-дълга отъ мѣсечната и показва възрастѣта на мѣсечината на край прѣдидущата година, н. пр. Лунний мѣсець се полага отъ $29\frac{1}{2}$ дена, а Лунната година отъ 354 дена. Ако годината начнаваше точно съ едно новолуние, то на края на годината мѣсечината щѣше да има 11 дни отъ три-

надесетия мѣсець, и това число 11. щѣше да бѣде епакта за другата подиръ неж година. Втората година щѣше да се свърши на 22-ий день отъ новата мѣсечина. Третята подиръ неж година щѣше да се свърши на 33-ий день и тѣй нататѣкъ, а тѣй втората Епакта щѣше да бѣде 22, а третята 33, или 3 (защото всякоги се отбиватъ 30 дни отъ сбора). А за да се намѣри възрастѣта на мѣсечината, трѣба при Епактата да се притури числото на днитѣ на мѣсеца и още числото на мѣсецитѣ, които сж намнѣжи отъ Марта на самъ и сборътъ ще показва възрастѣта на мѣсечината, ако не надминува 30, аколи го надминува, отбиватъ 30 и остатѣка само се зема. За Януария не пригуждатъ мѣсець, а за Февруария притурятъ само 1.

6-о ИНДИКТЪ (Римский брой за данъци) наричахж врѣме отъ 15 години, което пакъ раздѣляхж на три по 5 години и всяко петолѣтие се наричало *Луструмъ* и по него си събирали Римлянитѣ данъцитѣ. За споменъ на Христовото Рождество бѣлѣжатъ индиктитѣ въ календаря.

7-о НЕДѢЛНА БУКВА е онѣзи, която се пада въ първата недѣля на новата година. А *Недѣлни букви* сж редъ отъ седемѣтѣхъ първи букви на азбуката (освѣнѣ буквитѣ Б и Ж, или споредъ Гръцката азбука), които са турятъ отъ страна на свѣжъ отъ днитѣ презъ седмицата, като се начне отъ А, която се посрѣща съ 1 Януария. Н. П. Отъ който день и да начинава годината, явно е че тойзи день ще бѣде показанъ съ А. презъ всичката година. Ако 1-ий Януария на една дадена година е въ срѣда, тогава буквата А ще показва све Срѣда, а буквата Е ще показва све Недѣля прѣзъ цѣлата година и тя ще бѣде недѣлна буква. Високоснитѣ години иматъ по двѣ недѣлни букви, една за 28-й, а друга за 29 Февруария. Подиръ 28 години (или подиръ свършванието на слънченния кръгъ) дождатъ сжшитѣ букви въ сжшитѣ дни презъ седмицата. По Новия Календаръ броятъ отъ А до Г.

8-о ЮЛИАНОВЪ ПЕРИОДЪ се нарича числото 7980, което се произвежда, като са умножѣтъ числата 28 (слънченниятъ кръгъ) съ 19 (мѣсечн. кръгъ) и произведението имъ съ 15 (индикта) = 7980. Тойзи периодъ е начинѣлъ отъ 4713-та год. прѣди Христа, заради това и текущата година 1887 ще има Юлиановъ периодъ отъ 6600 (4713 + 1887 = 6600).

Съ Юлианова Периодъ можемъ лесно да намѣримъ слънченния кръгъ, мѣсечния кръгъ и Индикта, като раздѣлями все 6600 съ 28, или съ 19 или съ 15 и частното ще ни показва колко кръга минѣли, а остатѣка ще показва колко години има Слънченния, Мѣсечния кръгъ и Индикта.

ПАСХАЛНА БУКВА е ключъ, който се намѣрва въ мѣсецослова, кога се падатъ подвижнитѣ празници, които зависватъ отъ деня, въ който се пада Пасхата (Великъ-День), които сж: Мѣсопостъ (9-та недѣля преди Пас-

хата). Сиропостъ (8-та недѣля), Врѣбница (1-та недѣля). Томината недѣля (подиръ Пасхата 1-та недѣля), Възнесение (40 дни подиръ Пасхата), Пятдесятница (50 дни слѣдъ Пасхата). Мѣсници наричатъ врѣмето отъ Рождество до мѣсопостъ, а Сирница отъ мѣсопостъ до сиропостъ.

По църковно установление празникътъ на Пасхата е опрѣдѣленъ да става въ първата недѣля слѣдъ пълнолунието, което иде подиръ пролѣтното равноденствие, или се случва въ сщия денъ на равноденствието (като се приема равноденствието всѣ на 21-й Марта, а пълнолунието на 14-й денъ слѣдъ новолунието). Н. П. Ако пролѣтното равноденствие се пада въ сщия денъ съ пълнолунието, то сутренътъ въ недѣля на 22-й Марта, ще имами Великъ-денъ. Ако ли пълнолунието се пада на 20-я Марта, а равноденствието става на 21-й сщяго, то ще трѣба да чаками до 18-й Априлия, за да имами пълнолуние слѣдъ Пролѣтното равноденствие, а ако 18-й Априлий е въ недѣля, то ще трѣба да чаками още седемъ дни, сирѣчь до 25 Априлия, за да имами първата недѣля слѣдъ пълнолунието, въ която става Пасхата. Пасхата се мѣнува отъ 22 Марта до 25 Априлия найкъсно, тѣй сщцо се мѣстятъ и подвижнитѣ празници, които зависватъ отъ Пасхата.

IV. Хора съ рогъ!

Природата въ всичкитѣ времена и мѣста произвеждала е чудовища страшни и удивителни; но Франция вижда се, че отъ всяко друго мѣсто е родила повече подобни накази и по сухо и по море и въ рѣкитѣ и въ лѣсоветѣ. Не е твърдѣ отъ колѣ, отъ както се отери въ окръжнето Маинъ (въ Франция) человекъ, който имаше отъ прѣдъ на главата си истински рогъ видимъ и покаралъ. Ето шо е тѣй самъ за себе си расказвалъ. Той се нарича Францъ Труилакъ, тѣлеснитѣ му членове, рѣцѣ и крака, сж както обикновенно и на другитѣ человекци, съ бѣй сръденъ, пълень, гологлавъ безъ коса, освенъ нѣколко косми отъ задъ, инакъ образътъ, относитѣ и вървенъето му сж глубешки, а облеченъ е съ вълча кожа, и роденъ въ селото Терсиеръ, което било мушия на Генерала Лавердина. Още отъ малкъ живѣялъ въ гората и шумака. До седмата си година, той нѣмалъ нито рогъ, нито знакъ за това. А на тѣзи му възраст начнх да се показва и се показва надъ главата му колкото единъ прѣстъ голѣмъ рогъ; но подиръ пораснх до толкозъ, што до 35-та му година (защото толкозъ живѣ), много приличаше на овенски рогъ, обрнхтъ вхдѣ върха на главата му. Това се отерило въ цифлия на Генерала Лавердина, а се потвърдява отъ вѣстника издаваемъ въ Царствованието на Ерика IV-й.

Трѣба да завѣдѣжимъ, че подобнитѣ изданки по человекското тѣло не сж до толкозъ рѣдки, ако и да не споменуватъ нищо за това древнитѣ

писатели, защото разумѣва се, че които сж добили подобни недостатѣци, гледали сж на всѣки начинъ да ги крижтъ отъ хората, до колкото било възможно, както горѣпоменхтиятъ Труилакъ покриваше рога си съ капелото, като не го снѣмаше, но най сетнѣ на сила му го снѣхж хората на Генерала, който, като видѣ рога, зе го въ двора си, а сетнѣ го проводи на Царя, който, като го прѣдстави на всичкитѣ въ палата, предаде го на сензитѣ си, за да го показватъ на публиката и да печелижтъ съ това пари.

Но рогътъ на една жена, не бѣше възможно да се покрне, защото краятъ му, вмѣсто да отива на горѣ, слнзалъ на доло грѣдѣ лицето ѝ. Тѣзи жена се именувала Кирияки, живѣяла въ Парижъ и не се побоя стара на възраст, да прѣтърпи операция, за да се избави отъ това инородно тѣло, което отъ день на день повече ѝ даваше тѣгота.

Това на голѣмина чудесно изкарване се образова вжтрѣ въ четири години, защото до осемдесетата ѝ година се показвахж само сбрѣкитѣ на лицето ѝ, а подиръ изкарването на тѣзи рогъ искара и други малки рогчета по рѣцѣтѣ си, (които отрѣзваше, както ногтѣтѣ си), по челото си, а на дѣсната ѝ страна извиенжло друго рогче на дължина 10 линии.

V. За Лисабонското землетрѣсение.

Извѣстно е, че сжщитѣ природни причини, които произвеждатъ огнѣдишуцитѣ избухания, тѣ причиняватъ и землетрѣсенията; но, дору тѣзи двѣ нѣща иматъ общо начало, съ всичко това иматъ голѣма разлика въ симптомитѣ, резултатитѣ и опустошенията.

Ако земемъ прѣдъ видъ или голѣмината на злощастнето, или общото удивление и сжаление, което се възбуди въ чловѣческитѣ сърца, не ще можемъ да сравнимъ никое друго землетрѣсение въ стария свѣтъ, съ онова, което опустоши Лисабона въ 1755 година! Дѣньтъ бѣше тихъ и приятенъ, но внезапно часа между деветъ и десетъ, чу се подземно гърмене, подиръ него тутакси послѣдва силно землетрѣсение, което събори и опустоши по-голѣмата частъ на града и въ двѣ три минути расстояние зтиснжж се подъ съборенитѣ ежща повече отъ 30,000 жители! Морето се дръпнж на вжтрѣ и останж пристанището сухо, а нагъ се върнж назадъ и се издигнж шестъдесетъ крака надъ обикновенната си височина! Горитѣ, които се намѣрватъ около града, нѣкои отъ които се считатъ отъ най голѣмитѣ Портогалски гори, се поклатихж отъ основанието си, а други се распугахж отъ върха до корена си и голѣми части отъ тѣхъ, като се откъртихж, падахж въ долинитѣ, когато илектрически пламъци се блѣсгахж по ребрата имъ.

Мнозина, които отъ първото опустошение се избавихж, затѣкохж се въмъ брайморието (което наскоро бѣше правено съ мермеръ), бато на-по-

здрavo и сигуръ мѣсто, защото нѣмаше тамъ опасностъ да бждѣтъ затичнѣхти отъ събарянието на кжния. Безбройно число народъ стоѣше тамъ за прѣдпазване, но внезапно крайморието начнава да се търси и всичкитѣ хора, които стояхъ отъ горъ него, потѣхъхъ и станъхъ невидими подъ една бездна, която се отъ доло отвори и завлече съ себе си и варги и бора блички, които се случихъ тамъ на близо и нито едно мъртво тѣло отъ толкоз' хиляди души. нито една върлинеа или дърво не излѣзе надъ водата! До толкоз' бѣше дълбоко потъванието!

(Слѣдва)

VI. Маси, които се повиняватъ на чловѣческата воля.

Малко подиръ първата ни онжзи сполука въ въртенето на масата, една вечеръ расправихми за това на Господина Пруския посланикъ К. Thiele, който бѣше ни дошелъ съ Господжата си на посѣщение и опититѣ се подовихъ прѣдъ него пакъ сполучливо. Азъ като стояхъ малко отдалеченъ и като не зехъ участие въ опититѣ имъ, ограничихъ се да имъ кажъ, че се чудъ за чловѣческото легковѣрие и имъ расказахъ за нови статии по вѣстницитѣ, които отдаватъ на маситѣ, освепъ неизяснимото свойство, да се въртѣтъ, още и друго, че маситѣ ставали послушливи на околосѣдящитѣ и каквото имъ тѣзи заповѣдали, тѣ изпълнявали тѣхъ движения по волята имъ, безъ да се допиратъ на тѣхъ мускулитѣ. Господжитѣ, ако и тѣ да не вѣрвахъ въ това, както и азъ, но пакъ пожелахъ да опитатъ масата и ѝ заповѣдахъ да тракне три пѣтя съ крака си. И наистина, като стоя тя нѣколко минути недвижима, най сетнѣ сп издигнѣ единия кракъ и за удивление на всичкитѣ, одари съ него земята три пѣтя! Сжщо се показваше послушна и когато ѝ заповѣдахъ да се наведе надѣсно или на лѣво.

„Е! голѣма работа“, чухъ мнозина да казватъ, „разбира се че масата волею или неволею, като я натискатъ, ще се наведе“. Една вечеръ, съ намѣрение да издиръ това явление, прѣдложихъ на околостоящитѣ, безъ да се намѣсжъ и азъ, да останжтъ хладнокрѣвни и безъ да искатъ нѣщо отъ масата, да кажѣтъ на едно момиче, което съучаствоваше, то да заповѣда на масата. Всичкитѣ, като останжхъ въ това съгласни, казахъ на момичето на ухото скритомъ да каже на масата, да се издигне кждѣ нея, което тутакси направи масата и се повтори много пѣти. Разбира се сега, че ако волею или неволею дѣйствоваше чрѣзъ мускулитѣ си, можяше само да натисне масата, а не да я извисочи къмъ себе си.

(Слѣдва).

УП-о Прощение до Бога, истинска повѣсть.

(Началото отъ 1-я брой)

Достойното за уважение обхождане на нашия приятел, бѣше отъ колѣ вече завладѣло моето сърдце и ако не съмъ азъ осѣмнала въ себе си къмъ него съсипителния пламъкъ отъ страстна любовъ, която нашитѣ писатели я гуждатъ на прѣстола, бѣ то идолъ, пакъ ме правяше щастлива неговата усърдна наклоностъ, а радостта на майка ми за да ни съедини, ми даваше доволно причини да припознаѣмъ и приемѣмъ това повече за щастие. Въобще е известно, че основанната наклонностъ на истинското почитание за всичкитѣ отношения въ живота е по-постоянна и по щастлива, отъ колекото станжалата брачна свръска въ пиянството на заслѣпената страсть, която сънува за идеали и която всякоги и неизбѣжно, щомъ доде съвсѣмъ въ себе си, вижда се измамена и намѣрва прозаническата истина гола и празна. Струваше ми се, че моето обручение, като че съживи отъ ново силитѣ на майка ми; но за жалостъ то е било само едно нейно послѣдне оборяване въ тойзи случай, защото послѣ нѣколко седмици, въ които прѣкара съвсѣмъ щастливо и съ удоволствие, единъ день въ нашето обятие мирно и тихо, Богъ да я прости, прѣсели се въ по-добъръ и по-блаженъ свѣтъ и животъ, Въ то тѣжно за мене време, стоѣше у насъ повѣрително Валлеръ и азъ повече и повече съмъ имала случай, да познаѣмъ неговия изряденъ характеръ, да го уважавамъ и любѣмъ. Подиръ това ме заведе въ екшате на една негова отъ далечъ роднина, приятна една и добра Господжа, и тамъ азъ останяхъ до нашето вѣнчаванне. Прѣди още да се изпълни годината на жалостта за майка ми, Валлеръ доби малка служба тукъ, а като се изпълни времето на жалостта ми, станж нашата свадба тихо и мирно и ний се принесѣхми въ тѣзи екша. Азъ могъ да кажѣ сама, че поживѣхъ съ него осѣмъ години въ добро и не намусено щастие, само че споредъ раната си, често ставаше по злѣ, разболяваше се и не му се изпълни справедливата прозба за поумножаванне на заплатата му по причина, че подиръ войната всичкитѣ мѣста за служба бѣха изпълнени отъ подобни, като него наранени офицери. Дору бѣше той отъ една страна невесель, защото го напуснахъ всичкитѣ негови желанья, а одъ друга страна имаше и тѣлесната слабостъ, при това пжѣ непрѣстанната грижа подиръ рождението на нашитѣ дѣнци за прѣпитанието имъ и нашето поддржанне, въ това време сѣ надаше по нѣкоя горчива капчица въ чашата на тихата наша радостъ до тогава, до дѣто, почти прѣди една година Богъ не повика при себе си и него, добриятъ съпругъ и вѣренъ мой приятелъ, а мене остави сама съ моитѣ дѣнци, които ми съставляватъ сега цѣлото мое щастие. Ето ти, любезна моя Емма, въ главни черти приключенията на моя животъ и азъ съ всичкото мое прѣкарване на тѣга и жалостъ, пакъ ще се считама за щастлива, ако погледнешъ съ добро око на моитѣ отъ Бога повѣрени залози, двѣтѣ мои дѣнциа.

„Това е истина, отговори Елма, като си въздъхна, че ти въ това отношение наистина можеш да се нарѣчеш щастлива, защото нищо повече не може да растуши чело̀вѣка, нито може да му истрѣгне душата отъ горчивитѣ тѣги, както погледѣтъ на таквизи любезни, толкоз' тѣсно свързани съ насъ сжщества, за щастieto на които най главния задатѣкъ на майчиното вѣрно сърдце е да бди и да се труди. Богъ на мене отказа това щастие, а споредъ това лишение, чувствувамъ и признавамъ, че нѣма нищо на земята по свършено отъ това.“

(Слѣдва).

VI. Говорящата мечка.

(Начало отъ 5-я брой).

Не щемъ да описваме очудванието на селянитѣ и зрителитѣ. Всякъ останж замаенъ и растреперанъ и зяпаше като патка, но удивлението на мечкарина надминж онова на другитѣ! Той си отвори ахмашкитѣ голѣми очи, отвори си устата, въ които нѣмаше ни единъ зѣбъ и останж, като замаенъ и серемъ.

Странниятъ се обѣрнж къмъ него и му каза:

— Твоята мечка трѣба да знае добрѣ английски езикъ, но сѣ може да има и Швайцарско произношение.

И като се обѣрнж къмъ мечката, каза ѳ:

— Азъ те виждамъ, кума Мечко, твърдѣ нерасположена.

— Многото мъгла въ Англия ме хвърли въ меланхолия, каза тя.

Зрителитѣ отъ страхъ зехж да се оттеглятъ на задъ; а странниятъ продължи да говори съ мечката:

— Ами отъ колѣ ли слугувашъ на сегашния си господаръ?

— А че коджа' време има и за туй съмъ толкоз' насѣрбена.

— Ами какъ прѣкарвашъ Бруни съ Господаря си?

— Като жѣлезарѣтъ съ чука си.

— Ами какво ще му направишъ, за да си отмѣстишъ?

— Ще го изямъ нѣкоя сутрина, като рѣпа, на закуската си.

Тойзи разговоръ като чужж зрителитѣ, оттеглихж сж на задъ нѣколко раскрача. Мечкаринѣтъ смаенъ тѣгляше спиджиря къмъ себе си. Но животното, като се разгнѣви, зе да реве. Това като видѣ мечкаринѣтъ, до толкоз' се оплаши, щото, като нахлузи капелото на главата си, завъртѣ се и зе да тича къмъ хотела. А зачуденитѣ зрители и тѣ търтихж до бѣгѣтъ на всякъдѣ, като че мечката тичаше подирѣ имъ!

Странниятъ като се върнж въ хотела, смѣяше се, като гледаше, че бѣгатъ зрителитѣ по разни улици изъ селото, дору причинителѣтъ на това безредие Бруинъ, като стоѣше на заднитѣ си крака, хвърляше по-

гледъ безгриженъ и философически къмъ всичкитѣ, които се толковъ смутихъ:

Вечерта странниятъ, като стоѣше на хотелскии прагъ, дѣто много отъ жителитѣ бѣхъ надолзи, чу да приказватъ, за горлята случка съ много притурки и прѣтълкования, и видѣ, че шегата вече станѣла прѣкалена, за то съ смѣхъ имъ расправи, че тойзи разговоръ, когото той прави съ мечката, не е истина, ами самъ той я питаще, и самъ пакъ той отговаряше, но тѣй се струва на зрителитѣ, че отговорътъ иде отъ далечъ, то е едно искусство, което вече го знахтъ мнозина и се наричатъ *енгастримитъ* *ἐγγαστρίμβος* (самъ да говори въ корема си). Изпърво събранитѣ тамъ го слушахъ съ любопитство, но щомъ свърши, старцитѣ си издигнахъ главата съ начинъ, че невѣрватъ.

— Тѣзи нѣща да идете Вий да ги казвате на дѣцата, зе да мрамори баба Мара, а да не ги расправяте на хора, които иматъ опитъ. То не е сега за пръвъ пѣтъ, дѣто говорятъ животнитѣ, както може челѣкъ да се увѣри отъ Священното Писание, дѣто приказва за магаричата на Ваалъ. Освенъ това въ календаря писваше, че три дена прѣди или подиръ петнадесетъ Августа, щѣло да се случи едно нѣщо извънредно.

Енгастримитѣтъ постоянноствуваше и искаше да имъ докаже това, но тѣ се разотидѣхъ, защото бѣхъ увѣрени, че той гледа да ги измами.

Хотелджията като гледаше на всичко това лукаво и съ смѣхъ приближи при нѣкакъ смущения Енгастримитъ и му каза:

— Милйорде, не трѣба да се чудите за това, което виждате; простиятъ народъ повече вѣрва на баснитѣ, отъ колкото на истината. Ваше благородие пожелахте да се посѣгувате съ тѣзи мужици, а тѣ зехъ шегата Ви за истина и никой не може убѣди селянитѣ отъ Опфилдъ, че мечката Бруинъ не можала да говори и това значи, ако ми позволявате да кажъ, че на проститѣ, и ако да кажешъ отъ сетиѣ истината, не възможно е да ги убѣдишъ, щомъ сж наджхани съ суевѣрие и прѣдубѣждения отъ нѣкое глупаво или опасно мнѣние. (Край.)

О Г Л Е Д А Л О.

Християнски добродѣтели.

Вѣденъ единъ арапинъ на Африканското прибрѣжие бѣше купенъ съ пари и занесенъ прѣзъ морето въ западна Индия (Америка). Тамъ прие той Християнската вѣра и му дадохъ на крещението името Тома. Съ своето си той трудолюбие и вѣрность спечели довѣрието на богатия си господаръ, който го направи надзирателъ на своитѣ си работи.

Господарът му, като пожела да купи нови робове, отиде съ своя си вѣренъ Тома на тържището, дѣто продавахъ тѣзи бѣдни хора, като стока, и му заповѣда да избере двадесетъ, които му се виждатъ, че ще бждатъ най добри за работа.

За голѣмо удивление на господаря му. Тома доведе съ другитѣ роби заедно и единъ слабъ старецъ, който не бѣше способенъ за никаква работа. Господарътъ му не рачѣше да го купи, до гдѣто търговецътъ не му се обѣща, че ще му го подари, ако купи още други двадесетъ роба. Това се сбѣд и тѣ се върнахъ въ дома.

Тома прие тойзи старецъ въ своята си колиба и начна да му показва всяка милость. Той го хранеше, като сѣднѣше да яде и старателно го нагледваше въ всичкитѣ му нужди. Ако старецътъ се тжжеше, че му е зима, той го извеждаше на слънце, а когато му бѣше горѣлно той го завеждаше подъ хладнитѣ кокошки дървеса, за да си протпочине тамъ. Съ една рѣчь, той му струваше всичко, което само единъ д обръръ синъ може да стори на своя си старъ баща въ подобенъ случай.

Господарътъ му, като забѣлѣжи това, чудяше се на туй рѣдео милосердие, което Тома показване на своя си съслужителъ и пожела да знае, коя е причината на това.

„Да не ти е баща?“ попита го той.

„Не, Господарю“, отговори му Тома, „той не ми е баща“.

„А да не ти е братъ?“

„И братъ не ми е.“

„Е тогава може да ти е стрика или нѣкой сродникъ“, прозължи господарьтъ съ своето питанье; „защото не е възможно да показвашъ толкозъ любовъ на единъ непознатъ старецъ“.

„Не, Господарю, той не е мой сродникъ, нито ми е приятель“.

„Каж ми прочее, защо толкозъ любезно постъгивашъ съ него?“

„За това, отговори Тома, защото той ми е билъ най голѣмиятъ злѣтворецъ. Той ме продаде въ Африка на бѣли хора и ме лиши отъ своето дѣло отъ сладкитѣ наши обичаи; но съ всичко това, азъ не мога да го мразѣхъ, защото съмъ ученикъ на Господа Нашего Исуса Христа и добръ помнѣхъ онѣзи Спасителски думи, които ми проповѣдаше священникътъ, като ме кръсти: „Обичайте вашитѣ неприятели, струвайте добро на онѣзи, които ви мразятъ, и молѣте се за онѣзи, които ви правятъ пакости, и тѣй ще станете синове на Вѣчнаго, слънцето на когото грѣбе на добритѣ съшо, баето и на злитѣ и дава дѣждъ на праведнитѣ и на неправеднитѣ“.

Край.

Х-о Гледачътъ, който налучва за всяко нѣщо, стига да му даджѣ отъ себе си бѣлегъ (нишанъ).

Первий бѣлегъ. Ха! Ха! Ха! *Единъ перо виждамъ!* Познахъ, кой го е гудилъ туку. Вий сте Господине Български писателъ, много обичате да пишете стихове, повини, романи и раскази. До сега вече имате издадени нѣколко книги, които се харчатъ, като халва, при бакалитѣ, рибаритѣ,

касапитѣ и сланинаритѣ: Лицето Ви е окръгло и отъ него капи ядѣ, защото Българската публика не обича да чете Вашитѣ умотворения и не ще да се абонира на вашитѣ книги. Челото Ви е широко, по отъ него май не извиратъ никакви умни дарове. Пръститѣ Ви сж всякоги оцапани съ мастило, ногѣтѣ Ви огризани, а косата Ви всякоги рошева, защото, когато не може да се роди въ главата никаква добра мисль, тогава се омацватъ пръститѣ, ногѣтѣ се хапятъ, а косата се разрошва. Тѣлото Ви е доста пустало и то за това, защото много напрѣгате ума си и защото слабо храните тѣлото си отъ писателството. Надеждата въ Българската книжнина е за Васъ твърдѣ лошава. Азъ знамъ твърдѣ добрѣ, Господине, що Ви липсва. Вамъ липсва: Талантъ, способностъ, наука, врѣдностъ и десетъ хиляди абонати. Жално ми е, Господине, че не мож ни най малко да Ви помогна, и съмъ принуденъ да Ви испроводя съ празни рѣчи, защото на Васъ толкоз' много нѣща Ви липсватъ, щото не мож на единъ пѣтъ да Ви дамъ всичко щото нѣмате. (Слѣдва да гледа и да налучва).

Забѣлѣжка 1) Нѣкои отъ приятелитѣ ни направихъ ни забѣлѣжка, че сме прекъсвали повѣститѣ и проч. на кжсичко, че по добрѣ би било, да свършвами всяко нѣщо отъ край до край, за да се задоволи читателътъ въ любопитството си. Ний го разбирами това за пространенъ, като Нива, вѣстникъ, по що да правимъ, като нашиятъ е малъкъ и не можтъ да се изискватъ голѣми работи. „Колкѣ е ракътъ и колко ще му бжде чорбата,“ казва една пословица; пжкъ ний желайми въ вѣстника ни да има отъ всичко по малко, но добро, а че то сѣ ще му доде и краятъ въ слѣдующитѣ броеве, само се изисква малко търпение. Ний подражавами нѣкакъ закускитѣ, въ които, ако и да не се наяде напълно человекъ, но като види разни и вкусни, ако и да сж по-мѣничко, повече се задоволява (хеле отъ черния хайверъ), отъ колкото да му гудишь много ястиеа не толкоз' вкусни.

Забѣлѣжка 2) Нѣкои се оплакватъ, че редовно не имъ отивали броеветѣ, пжкъ не сж заявявали на време. Намъ е чудно наистина, когато всякоги се проваждатъ на всичитѣ, какъ може да липсатъ на сжщия абонатинъ и 2 и 3 и 4 брой? Но какъ и да е, ако и да сж станжли малки погрѣшки отъ слабичкитѣ ни писари въ надписитѣ, тѣ ще исчезнатъ вече, като сега се печататъ адреситѣ а квитанциитѣ излѣзохъ отъ печатъ и ще се испроводятъ на предплатившитѣ 5 лева.